

K O R E A

To kendte danske kvinder, redaktøren af „Frit Danmark“, *Kate Fleron*, og overbibliotekar *Ida Bachmann*, har været med en international kvindedelelegation i Korea, og rystende er den beretning, de på møder aflægger om de rædsler krigens gru bringer over det koreanske folk. I næste nummer af vort blad vil der fremkomme artikler derom. Et af de mange spørgsmål, beretningerne får os til at stille, er: *Hvad mener De, at Danmarks kvinder kan gøre for at hjælpe de ulykkelige koreanske kvinder og børn*, og vi bringer her svarene fra de to delegerede:

Ida Bachmann

„Vi Kvinder“ har spurgt mig, hvad jeg mener, Danmarks kvinder kan gøre for at hjælpe Koreas ulykkelige kvinder og børn.

Den eneste *virkelige* hjælp er at få krigen standset og få de fremmede styrker fjernet fra Korea. Alt andet er lapperi i sammenligning med dette ene. Og vi *må* hjælpe. Men hvordan?

Som medlemmer af F.N. er vi medansvarlige for den udryddelseskrig, der føres imod den koreanske civilbefolkning. „VI, DE FORENEDE NATIONERS FOLK, HAR BESLUTTET ...“ sådan lyder de stolte indledningsord i F.N.s grundlov. Hvis F.N. igen skal komme til at stå som folkenes forum, og ikke en enkelt regerings, da må vi kræve, at der fra Danmark sendes repræsentanter til F.N., som vil arbejde for overholdelse af F.N.s statutter, ifølge hvilke F.N.s pligt er at virke for freden, og F.N. ingen ret har til at blande sig i et lands indre stridigheder. (F.N.s grundlov, artikel 1 og 2).

At virke for dette er danske kvinders — og mænds — første pligt overfor Koreas kvinder og børn; og uden dette er al anden hjælp en hån.

Krigen i Korea — Amerikas krig i F.N.s navn — foregår bag et tæt røgtæppe af censur. Det raseri, der har udfoldet sig i de amerikanserede danske aviser over to danske kvinders beretninger om, hvad de har set i Korea, viser hvor angst man er for, at uzensurerede meddelelser om kendsgerningerne skal sive ud.

Indtil nu, da vi 22 kvinder er vendt tilbage til vore hjemlande, har ingen i de vestlige lande haft lejlighed til at høre det koreanske folks stemme. Kun modparten — Amerika — er blevet hørt. At bryde det tætte røgtæppe af censur er det første skridt henimod en fri drøftelse af spørgsmålet: krigen i Korea. De mange dan-

ske kvinder, der har været med til at sende os til Korea, har dermed skabt den første forudsætning for at komme ensretningen og uvidenheden tillivs.

Når jeg tænker på de talrige samtaler, vi og de øvrige medlemmer af den internationale kvindedelelegation havde med mennesker i Nordkorea, er der en sætning, der bliver ved med at lyde i mine ører, fordi den blev gentaget så ofte: „Sig det til verden. Vi håber, menneskene vil forstå.“

Det er den hjælp. Koreas ulykkelige kvinder håber vil komme ud af delegationens besøg: menneskeheden forståelse. De beder ikke om andet, vel vidende at hvis menneskeheden vidste, hvad der foregår i Korea, ville den rejse sig i harme som en mand og kræve krigens ophør. Jeg husker en ung mor, der med sit barn på armen kom op fra et af jordhullerne under Phyöngyangs murbrokker. Hendes lille barn havde mistet evnen til at smile. Selv sagde hun med et alvorligt smil, da hun så os: „Selvom vi ingen mad har, vil jeg tilbringe aftenen i glæde ved tanken om, at De er kommet.“

Under vores ophold i Nordkorea modtog aviserne derovre mange breve fra deres læsere, som udtrykte glæde over kvindedelelegationens besøg, og overalt hvor vi kom frem, mærkede vi den forventning, de koreanske kvinder knyttede til det arbejde, vi ville forsøge at gøre for at bryde en breche i den vestlige verdens uvidenhed om de faktiske forhold

Imens vi kvinder arbejder for fred i Korea, er det vigtigt, at vi lader koreanerne vide, at vi forstår. Lad dem få at vide, at de har venner over hele verden, også i Danmark!

Mod har de, og rankhed, midt i sorgen over de døde og bekymringer over, hvordan de skal redde deres børns liv igennem disse uhorste prøvelser. Man kan dårligt tænke sig et folk, der ville være mindre egnet til underkuelse. Amerikanerne har tydeligvis kendt landets geografi på en prik og vidst, hvordan alt kunne lægges øde. Men de har ikke taget koreanernes frihedsånd i betragtning. Derfor forsøger de nu også at udrydde Koreas befolkning.

I det land, hvor byerne og deres menneskeboliger er jævnet med jorden, hvor fødevarerfabriker, tekstilfabrikker og varelagre af enhver art er udslettet, hvor transporten af landbrugsprodukter til byerne hindres ved stadige luftangreb på vejene og deres oksekærre, hvor flyverne hindrer fiskerne i at gå ud på fiskeri og bønderne i at arbejde på markerne — i det land er de timelige savn så store, at *mange* må hjælpe, om hjælpen skal blive mere end en dråbe i havet. Hver dag uddeler myndighederne mad til byernes bomberamte befolkning, forså-

vidt der er mad at uddele, og regeringen fremskaffer så vidt muligt de nødvendige beklædningsstykker, så at ingen skal gå nøgne. Men hvis der ikke kommer hjælp udefra — fra os, der har mere end det nødtørftige, fra os som til forskel fra det store flertal i de koreanske byer har lidt at dække os med om natten — da er det vanskeligt at fatte, hvordan Koreas kvinder og børn skal overleve trængslerne.

Klæder, tæpper, fødevarer og medicin er de fire fornødenheder, vi efter min mening bør lægge an på at fremskaffe og sende til den koreanske kvindeorganisation, hvis formand er *Pak Den Ai*. Hverken hun eller nogen anden i Korea har bedt om timelig hjælp. Men det er min overbevisning, at en sådan hjælp vil blive modtaget med glæde. Først og fremmest fordi den vil vise, at der findes mennesker ude i verden, som tænker med kærlighed på dem, der lider; dernæst fordi en sådan hjælp vil være med til at holde kulden og sulten og sygdommen fra — ikke fra døren, men fra de jordhuller, Koreas kvinder og børn er tvunget ned i i de Forenede Nationers misbrugte navn.

Ida Bachmann.

Kate Fleron

Hvad kan vi gøre for at hjælpe Koreas kvinder og børn, har man spurgt mig.

Det man kan gøre, foruden at udbrede kendskabet til de lidelser, de gennemgår og derigennem styrke kravet om, at krigen må holde op, er så uendelig lidt.

Hvad mangler I — hvad behøver I mest? spurgte vi de koreanske kvinder — og de svarede os: Alt. Og det er jo rigtigt, at den, der intet har, trænger til alt: til klæder, mad, boliger. Og til medicinalvaref.

Man ville ønske, der var mulighed for at gennemføre det der ville være den bedste hjælp: at hente de tynde, skræmte og halvsultende koreanske børn til trygge lande, hvor de kunne blive passede og plejede og genvinde deres sundhed. Men dette er af mange grunde ikke muligt. Hvad kan vi så gøre? Samle ind til dem? Kan vi i den forbindelse lære af, hvordan man har båret sig ad i andre lande?. Kan hjælpen eventuelt formidles gennem internationale organisationer?

Vi er så små, og vi ligger så langt fra Korea — det er ligesom jeg kun kan forestille mig vort beskedne bidrag, som en del af en større hjælp, der virkelig kan batte. *Kate Fleron.*

Underskriv **FREDSKRAVET!** En fredspagt mellem de fem stormagter!